

Kapitola první

Na dně malé plachetničky, nesené proudem po hladině moře v dohledu od suffolkského pobřeží, ležela bezruká mrtvolka. Bylo to tělo muže středního věku, mrtvolka velmi úhledná, a rubáš jí tvořily tmavé šaty s uzoučkými proužky, které té útlé postavě padly stejně elegantně jako zaživa. Ručně šité boty se až na trochu odřeně špičky pořád ještě blýskaly, uzel hedvábné kravaty byl uvázan pod vystupujícím ohryzskem. Nebohý mořeplavec byl pečlivě a tradičně oděn pro město; nikoli pro pusté moře; nikoli pro tuto smrt.

Bylo časně odpoledne v polovině října a skelné oči zíraly vzhůru k překvapivě modré obloze, po níž slabý jihozápadní vítr vlácel pár rozedraných carů obláček. Ta dřevěná skořápka, bez stěžně a bez havlenek, se mírně pohupovala po vlnách Severního moře, takže hlava mrtvého sebou šubala a kolébala se jakoby v neklidném spánku. Už za života byl mužův obličej pramálo pozoruhodný a smrt mu nepřidala nic, leda výraz žalostné nepřítomnosti ducha. Plavé vlasy vyrůstaly řídko nad vysokým hrbolatým čelem, nos byl tak úzký, že bílý hřbet jeho kosti budil dojem, jako by měl proříznout kůži; ústa, malá a s tenkými rty, se otevřela a odhalila tak dva nápadně čnějící řezáky, které celé tváři dodávaly arogantní vzhled mrtvého zajíce.

Nohy, stále ještě ztuhle natažené, vězely v kýlu, každá po jedné straně kýlové lopatice, a paže spočívaly na sedátku. Obě ruce byly odseknuty v zápěstí. Krvácely zřejmě jen málo. Na pahýlech paží upředly stružky krve mezi zježenými plavými chloupky černou tkáň a sedátko bylo potřísněno, jako kdyby sloužilo jako řeznický špalek. Ale to bylo všechno; na ostatních částech těla ani na prknech loďky krev nebyla.

Pravá ruka byla oddělena čistě a zahnutý konec vřetenní kosti se bíle leskl; ale s levičkou se zacházelo fušersky a z obnaže-

ného masa trčely špičaté třísky kostí, ostré jako jehly. Jak rukávy saka, tak manžety košile byly před tou řezničinou vyhrnuty a oba zlaté manžetové knoflíky s iniciálami se volně komíhaly, a jak se pomaloučku otáčely, vždycky se zatřpytily, když zachytily paprsky podzimního slunce.

Loďka, jejíž nátěr už vybledl a odlupoval se, těkala jako odhozená hračka po skoro prázdném moři. Po obzoru putovala směrem k Yarmouth Lanes silueta pobřežního parníku; nic jiného nebylo v dohledu. Asi ve dvě hodiny se po obloze přehnal k pevnině černý puntík s opěřeným ohonem a vzduch rozdrásalo ječení motorů. Pak ten hřmot utichl a zase se neozýval žádný zvuk kromě mlaskání vln narážejících na loďku a občasného křiku racka.

Najednou se loďka prudce zakymácela, pak se uklidnila a zvolna se otáčela. Jako kdyby vycítila, že proud přílivu ji pevně potáhne, začala se pohybovat cílevědoměji. Racek s černou hlavou, který se lehce snesl k přídi a usedl na ni strnule jako vyřezaná ozdoba, se s divokým skřekem opět vznesl a kroužil nad mrtvolou. Pomalu, nezadržitelně, zatímco voda tančila kolem přídě, nesla loďka svůj úděsný náklad ke břehu.

Kapitola druhá

Téhož dne před druhou hodinou odpolední superintendant Adam Dalgliesh poklidně zajížděl se svým Cooper Bristol k travnatému okraji záhonů před blythburgským kostelem a o minutu později vstupoval dveřmi severní zádušní kaple do chladné stříbřité bělosti jednoho z nejpůvabnějších chrámových interiérů v Suffolku. Byl na cestě do Monksmere Head, kousek na jih od Dunwiche, kde chtěl strávit desetidenní podzimní dovolenou u staropanenské tety, jediné své žijící příbuzné, a toto byla jeho poslední zastávka. Vystartoval ze svého městského bytu ještě dříve, než se Londýn rozhybal, a místo aby zamířil

do Monksmere přímo přes Ipswich, dal se v Chelmsfordu na sever a do hrabství Suffolk vjel v Sudbury. Snídal v Long Melfordu, pak se v Lavenhamu stočil na západ a z vlastního rozhodnutí pomalu, oklikou projížděl zelení a zlatem tohoto nejméně znešvařeného a nejméně vyfešákovaného hrabství. Jeho nálada mohla být zcela v souladu s krásným dnem, nebýt jedné starosti, která ho vytrvale týrala. Rozhodnutí v té věci úmyslně odkládal až do této dovolené. Než se zas vrátí do Londýna, musí se definitivně rozhodnout, má-li Deboru Riscoeovou požádat o ruku.

Absurdní pomýšlení, ale to rozhodování mohlo být snadnější, kdyby s takovou jistotou nevěděl, jaká bude její odpověď. Takhle jen na něm spočívala všechna odpovědnost za rozhodnutí, zda současný uspokojivý status quo (no, uspokojivý nesporně pro něho – a jistě se dalo předpokládat, že Deborah je teď šťastnější, než byla před rokem) vyměnit za závazek, který by oba dva, to předpokládal, považovali za neodvolatelný, ať už by to dopadlo jakkoli. Nejnešťastnější jsou ty manželské páry, které mají příliš mnoho hrdosti, aby přiznaly, že nešťastné jsou. O leckterých nebezpečích dobře věděl. Věděl, že Deborah nemá ráda jeho povolání, že k němu má dokonce odpor. To ho ovšem nepřekvapovalo a samo o sobě to ani nebylo důležité. To povolání si sám vybral, nevyžadoval ničeho schválení nebo povzbuzení. Ale odstrašovala ho vyhlídka, že každé pozdní služební povinnosti, každému nenadálému případu bude asi muset předcházet telefonická omluva.

Jak tak přecházel pod nádhernou klenbou s převýšenými nosníky a vdechoval typicky anglikánský pach lešticího vosku, květin a provlhlých starých zpěvníků, najednou mu došlo, že dostal to, co chtěl, přesně ve chvíli, kdy začal pochybovat, jestli to vůbec ještě chce. Takový zážitek sice běžně vyvolá v inteligentním člověku trvalé zklamání, ale pořád ještě má moc uvést ho do rozpaků. Ztráta volnosti ho příliš neodrazovala; muži, kteří nejvíce kňourají, že by volnost mohli ztratit, jí obyčejně mají už

pramálo. Mnohem nesnadnější bylo smířit se se ztrátou soukromí. Ani ztrátu tělesného soukromí nebylo lehké přijmout. Přejížděl konečky prstů po vyřezávaném pultíku z patnáctého století a pokoušel se představit si život v bytě v Queenhithe, kdyby tam Deborah byla stále, nikoli už jako dychtivě očekávaný návštěvník, ale jako součást jeho žití, jako legální, úředně potvrzená nejbližší příbuzná.

Ve Scotland Yardu byly teď špatné časy na řešení osobních problémů. Nedávno proběhla větší reorganizace, která měla nevyhnutelně za následek narušení loajality a rutiny a očekávanou spoustu pomluv a nespokojenosti. A nával práce přitom nepolevoval. Většina starších zaměstnanců už pracovala čtrnáct hodin denně.

Dalglieshův poslední případ, i když úspěšně vyřešený, byl obzvláště únavný. Bylo zavražděno dítě a pátrání vyústilo v takový hon na člověka, jaký měl Dalgliesh nesmírně nerad a jaký ani trochu neseseděl jeho letoře – šlo o nepřetržitě přezkoumávaní fakt, prováděné se zařatými zuby za úplné exploze publicity a znesnadňované hrůzou a hysterií okolí. Rodiče dítěte na něm viseli jako potápějící se plavci, dychtící po tom, aby jim dodal odvahy a naděje, a Dalgliesh i teď ještě pocítoval téměř fyzické břímě jejich zármutku a viny. Chtělo se na něm, aby byl zároveň utěшитelem i otcem zpovědníkem, mstitelem i soudcem. Ale to pro něj nebylo nic nového. Hoře rodičů se ho osobně nijak nedotýkalo a v tom, že dokázal zůstat nad věcí, byla, jako vždycky, jeho síla, zrovna tak jako hněv a hluboké, ohromené zaujetí některých jeho kolegů by poskytovalo, kdyby oni byli postaveni před stejný zločin, sílu jim. Ale vyčerpanost z toho případu ho tížila ještě i teď, a aby se jeho mysl pročistila od některých představ, na to nepostačí jen větry suffolkského podzimu. Žádná rozumná žena by od něho nemohla čekat nabídku k sňatku uprostřed vyšetřování a ani Deborah ji neočekávala. Že si pár dní před zatčením dovedl najít čas a energii k dopsání své druhé knížky veršů, o tom se ani jeden z nich nezmínil. Ale zdě-

sílo ho poznání, že i projev nevelkého talentu může sloužit za výmluvu pro sobectví a nicnedělání. Poslední dobou v sobě nenacházel moc velké zalíbení a doufat, že tahle dovolená to změní, to byl asi přílišný optimismus.

O půl hodiny později za sebou tiše zavřel dveře kostela a vydal se na posledních pár mil cesty do Monksmere. Napsal tetě, že pravděpodobně přijede o půl třetí, a s trochou štěstí tam bude skoro přesně. Jestli, jako obvykle, vyjde teta ve dvě třicet z domku, uvidí Cooper Bristol zrovna vjíždět na poloostrově. Myslel na její vysokou, hranatou čekající postavu láskyplně.

Na jejím životním příběhu nebylo mnoho neobvyklého. Větší část z něho Dalgliesh vytušil, pochytil už jako chlapec z útržků matčiných řečí, když si nedávala pozor, nebo to všechno prostě znal jako jednu ze skutečností svého dětství. Tetin snoubenec padl, když byla ještě mladinká, v roce 1918, půl roku před příměřím. Její matka byla křehká, zhýčkaná kráska, ta vůbec nejhorší manželka, jakou mohl dostat učený venkovský duchovní, což sama často připouštěla, zřejmě se domnívajíc, že tato sebekritičnost už předem ospravedlní a zároveň omluví nejbližší projev sobectví a rozhazovačnosti. Nesnášela pohled na lidi, kteří měli zármutek, protože v něm byli v ten čas zajímavější než ona, a tak se rozhodla, že smrt mladého kapitána Maskella ponese velice těžce. Ať už citlivá, zamklá dcera, s kterou nebylo lehké vycházet, trpěla jakkoli, muselo být jasné, že její matka trpí víc; a tři neděle potom, co přišel ten telegram, zemřela na chřipku. Jestli to chtěla dovést až takhle daleko, to nebylo jisté, ale takové zakončení ji určitě mohlo uspokojit. Její roztržitý manžel zapomněl za jedinou noc na všechny trpkosti a trapnosti svého manželství a vzpomínal pouze na ženinu veselost a krásu. Bylo samozřejmě nemyslitelné, že by se oženil znovu, a on to také neučinil.

Jane Dalglieshová, jejíž vlastní opuštěnost měl sotva kdo čas brát na vědomí, převzala matčino postavení hospodyně na faře a zůstala s otcem až do jeho penzionování v roce 1945 a do jeho

smrti o deset let později. Byla to velmi inteligentní žena, a jestli v každoroční neměnné práci, jakou vyžadovalo vedení domácnosti a farní agenda a v které jako v liturgickém roce nebylo nic, co by se nedalo předvídat a čemu by se dalo uniknout, nenalézala uspokojení, nikdy to neřekla. Její otec si byl tak jist základní důležitostí úkolu, k němuž byl povolán, že ho nikdy nezapadlo, že by ve službě tomuto úkolu mohl promarnit něčí talent. Jane Dalglishová, které si farníci vážili, ale kterou nemilovali, dělala vše, co se dělat musela, a útěchu hledala ve studiu ptáků. Články, které publikovala po otcově smrti, záznamy detailních pozorování, jí vynesly jistou pozornost; a to, o čem farníci dost povýšeně mluvili jako o „tom koníčku slečny Dalglishové“, z ní časem udělalo jednoho z nejrespektovanějších amatérských ornitologů.

Asi tak před pěti lety prodala svůj dům v Lincolnshire a koupila si Pentlands, kamenný domek na okraji Monksmere Head. A tady ji Dalglish navštěvoval nejméně dvakrát ročně.

Nebyly to návštěvy z pouhé povinnosti; byl si ovšem vědom odpovědnosti vůči ní, jenže ona byla tak očividně soběstačná, že mu někdy připadalo, jako by ji už tím, že k ní cítí náklonnost, urážel. Ale náklonnost tu byla a věděli o ní oba dva. I teď se už spokojeně těšil, že ji uvidí, těšil se na zaručené pozitivky dovolené v Monksmere.

V širokém krbu bude oheň z naplaveného dříví, provoňující celý domek, před krbem lenoška s vysokým opěradlem, kdysi součást otcovy pracovny na faře, kde se on sám narodil, lenoška z kůže, jejíž pach mu připomíná dětství. Spoře zařízená ložnice s vyhlídkou na moře a nebe, pohodlná, i když úzká postel s povlaky slabě vonícími kouřem ze dřeva a levandulí, spousta teplé vody a vana dost dlouhá, aby se v ní pohodlně natáhl stošestaosmdesáticentimetrový mužský. Teta sama je sto osmdesát centimetrů vysoká a má chlapské porozumění pro náležitý komfort. Ještě dříve bude před ohněm připraven čaj a čerstvě opečená topinka s máslem a s domácím nakládaným masem.